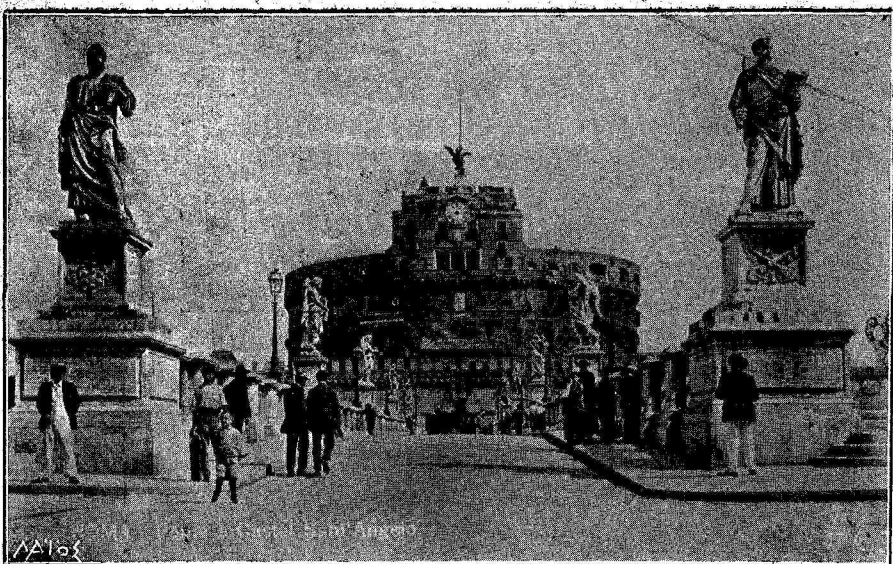

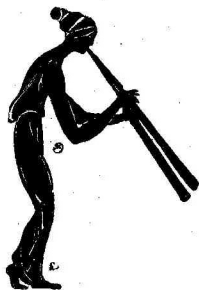

Τὸ φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου

(Ἀποψὲς ἐκ τῆς γεφύρας).

★ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΠΟΛΙΝ ★

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

ΝΑΠΑΥΕΤΑΙ κάτω ἀπὸ τὸν ὀλογαλανὸν Ἰταλικὸν οὐρανὸν καὶ μέσα στὰ παιγνιδίσματα τοῦ ὀλόχρου ἡλίου ὁ γέρικος καὶ μαυρισμένος ὄγκος τοῦ Φρουρίου τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Τίποτε τώρα πλέον δὲν ταράσσει τὴν αἰωνίαν σιγὴν τοῦ καὶ μόνον τὸ κανόνι, ποῦ κάθε μεσημέρι σημαίνει τὴν δωδεκάτην, ξυπνᾷ εἰς τὰ γέρικά στήθη τοῦ περασμένα μεγαλεῖα καὶ ἀλησμονήτους κόσμους ἀρχαίων παραδόσεων.

Castello Sant'Angelo! Μία λέξις κοινή, συνειθισμένη σήμερον. Ἀλλ' ὅμως κατὰ τοὺς περασμένους χρόνους τῆς δόξης τοῦ καὶ τοῦ θριάμβου τοῦ πόσῃ φρίκῃ δὲν ἐγέννα καὶ πόσῃ ἀνατριγίλῃ δὲν ἔχινε τὸ ὄνομα αὐτό!

Ἐγέρσας τώρα πλειά. Μοιάζει μὲ τὸ γέρικο λεοντάρι ποῦ μὲ παράπονο θυμᾶται τὰ παλῆά του καὶ μὲ θλίψι κυττάζει τὰ νύχια ποῦ ἄλλοτε γεννοῦσαν τρόμο καὶ τώρα μόνον τὴν συμπάθειαν κινοῦν. Παρόμοιος φαίνεται σήμερον καὶ ὁ Πύργος τοῦ Ἀρχαγγέλου, γέρικος, θλιμμένος, σκυθρωπός.

Πόσα μυστήρια δὲν κρύπτουν οἱ σιωπηλοὶ καὶ μαυρισμένοι τοῖχοι του! Πόσους στεναγμούς καὶ πόσα δάκρυα δὲν ἔπνιζαν οἱ δαιδαλώδεις διαδρομὸί του!

Τὸ ἀπάθανάτισεν ὁ μέγας Σαρδοῦ μὲ τὸ

δράγμα τοῦ «Τόσκα». Ποῖος δὲν ἐνθυμεῖται τὴν φρικώδη σκηνὴν μεταξὺ Σκαρπία καὶ Τόσκας κάτω ἀπὸ τοὺς ἀπαισίους θόλους τοῦ φρουρίου αὐτοῦ; Καὶ ποῖος δὲν ἀνατρίχιασε εἰς τοὺς φρικαστικῶς ὑπερόχους ἤχους τῆς μουσικῆς τοῦ Πουτσίνι;

Διὰ τὴν φθᾶσιν κανεῖς εἰς τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου πρέπει νὰ διέλθῃ μίαν θαυμασίαν Γέφυραν κοσμουμένην μὲ ἔξοχα ἀγάλματα. Ἡ Γέφυρα αὕτη ὀνομάζεται «Γέφυρα τοῦ Ἡλίου» (Pons Aelius), διότι ὁ κατασκευάσας τὴν Γέφυραν Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἀπεκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ρωμαίων «Ἡλίας». Οἱ Πάπαι ἐτοποθέτησαν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Γεφύρας τὰ ἀγάλματα τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

Ἡ Γέφυρα αὕτη ὑπῆρξε μάρτυς φρικώδους καὶ ἀπαισίου δράματος. Ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἐξετυλίχθη ἡ τελευταία πράξις μιᾶς ἀπαισίας οἰκογενειακῆς τραγωδίας.

Ὁ διαβόητος ἀριστοκράτης Francesco Ceccī εἶχε μίαν κόρην ὑπερόχου κάλλους, τὴν Βεατρίκην. Ἡ καλλονὴ τῆς νεάνιδος ἐγέννησεν εἰς τὴν πεπορωμένην πατρικὴν καρδίαν ἀνόσιον ἔρωτα. Ἡ κόρη ἀντέστη κατὰ τῶν κτηνωδῶν ἐπιθέσεων τοῦ πατρός, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν βίαν.

Ἀπηλπισμένη διὰ τὸ αἰσχὸς τῆς ἡ Βεατρίκη ἀφηγεῖται εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς τὸ αἰσχρὸν ἔρωτικὸν πάθος τοῦ πατρός, ὅστις ἠτίμασεν αὐτήν.

Ἐξαλλοὶ οἱ ἀδελφοὶ συνωμοτοῦν. Καὶ κατὰ τὸ